

Пройшло вже сорок днів з того моменту, як завершився життєвий шлях героїні роману наших сердець Ютіної Валерії. Її знайшли на 22 день після вибуху в ХОДА, а до того вона любила чай із медом, театр, людей... Вона любила любити. Дівчина, яку багато-хто знав у житті, була настільки ж неймовірною, наскільки й персонажі вічних книг, на які найвидатнішим авторам лише вистачає фантазії. А Валерія була реальна. Її нетривалий життєпис можна вмістити в декілька томів сповнених добром, щастям і надією. Тож дозвольте занурити вас в анотацію роману її життя.

Чи багато людей ще з дитинства розуміють справжні життєві цінності? Не думаю, що так, та саме такою людиною була Валерія. Ще малою вона здійснювала свій життєвий поклик - жити заради інших. Змалечку допомагала в шкільних заходах, музичних концертах. Та куди важливішим були її подвиги захисту молодших сестер і брата, які мали надійну опору, в вигляді старшої сестри. Вона робила все можливе, щоб кожен з близьких їй людей був щасливим, іноді нехтуючи власним щастям.

Після переїзду до міста Харків, де вона вступила на акторський факультет академії культури, її іскра добра і дива тільки розбушувалася сильніше, підживлювана збільшенням можливостей в допомозі іншим. Кожний, хто був знайомий з нею так, чи інакше відчував на собі її турботу, щиру жагу допомогти, яку на жаль в сучасному світі люди рідко сприймають за чисту монету. Та Валерія, завжди відверта і чесна, розташовувала до себе найскептичніших осіб цього суспільства, змінюючи думку багатьох. Своїм прикладом вона доводила, що ще є в світі така необхідна наразі людяність. Якщо вірити в теорію "бумерангу добра", то Лера запустила в світ стільки надії і позитиву, що можна без перебільшень вважати, що дівчина змінювала світ на краще. Якимись незначними діями, чи навпаки грандіозними створеннями, Валерія несвідомо і безкорисливо кардинально міняла життя людей на краще.

В дівчині уживалося стільки бажань і ідей, що якби вони втілились цієї хвилини ми б опинились в утопічному світі казкового майбутнього. В тій самій прогресивній і значущій країні, про яку мріяла і яку збиралась створити Лера. Слухаючи пісні "Vivienne Mort", п'ючи надмірно гарячу каву і блукаючи вулицями Харкова, в пошуках натхнення, вона записувала ідеї, складала плани, знаходила шляхи реалізації. Та по-справжньому їй вдалося створити "велику справу" в місті її дитинства, в Новій Каховці, куди вона ненадовго повернулася після закінчення академії.

Взимку 2021-2022 року в місто прийшло диво надії - авторська вистава-мюзікл під назвою "Вартовий". Подробиці підготовки глобальних масштабів складно умістити в декілька речень. Проте можна з гордістю відмітити, що було важко зробити неможливе. Зібрати майже 100 учасників шоу, примусити керівників різних колективів співпрацювати між собою та підняти усі технічні деталі процесу на необхідний рівень. Та Валерії вдалось це зробити в рекордні терміни. Хтось скаже, що це неможливо зробити самій і буде правий. Але і Лера була не одна. Вона дарувала людям тепло і віру в сумісну справу, а вони замість цього віддавали плідну працю і палку відданість.

Овації, квіти, посмішки, подяки: кожен з глядачів намагався віддати хоча б частину того, що отримав під час вистави. Та Валерія найбільш цінила їх серця, що неодмінно запалювались надією після кожного видовища. “Потрібно тільки вірити” - цитата, яка уособлювала життєве кредо режисера і яка залишилась в душі кожного на все життя. Вона фотографувалася з глядачами, веселилася з акторами, розмовляла вечорами з сім’єю і плакала від щастя, бо вона змогла принести диво в серця людей.

“Вартовий” зараз здається чарівним сном, в який хочеться неодмінно повертатись в своїх мріях і фантазіях, де буде чекати вона. Я не буду казати, скільки ще мала б зробити, та не встигла, Валерія, бо вона познала справжню мудрість - ціну життя. А точніше його безцінність.

Коли почалась війна, Лера не змогла залишатись осторонь. Вона записалася в територіальну оборону і опинилася в будівлі ХОДА 1 березня 2022 року. На момент вибуху вона роздавала людям не тільки їжу, а і бадьорий настрій, посмішки і, вже вкотре повторюсь, надію.

Її знайшли на 22 день після трагічного випадку. Від нині Валерія назавжди залишиться Вартовим наших мрій з білявим волоссям, щирою посмішкою і двома горнятками кави в руках. Дівчина, що жила заради інших, загинула, допомагаючи людям. Вічна пам’ять!